

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobkyně: **N. O.**, st. přísl. Ukrajina, bytem X, zast. Mgr. Vilémem Burianem, advokátem, se sídlem Chomutov, Na Příkopech 902, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 4.7.2007 č.j.: VS-92/RK/3-2007,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 4.7. 2007, č.j.: VS-92/RK/3-2007, kterým byl dle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 412/2005 Sb. zamítnut rozklad, podaný žalobkyní proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17.1.2007, č.j.: VS-1989/53/2-2006, jímž nebylo dle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o státním občanství“), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky.

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí ministr vnitra zrekapituloval průběh předchozího správního řízení a mimo jiné uvedl, že Ministerstvo vnitra po pečlivém posouzení všech důkazů provedených ve správním řízení o žádosti žalobkyně a po zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí dospělo k závěru, že žadatelce splnění podmínky uvedené v ustanovení § 7 odst. písm. a) zákona o státním občanství nepromíne a žádosti žalobkyně o udělení státního občanství nevyhoví, a to z důvodu příliš krátkého trvalého pobytu v České republice. Žalobkyně má ke dni podání žádosti o udělení státního občanství České republiky přiznán trvalý pobyt na území České republiky pouze po dobu necelých 15 měsíců, tedy ani ne třetinu požadované nejméně pětileté doby trvalého pobytu na území České republiky. Proto nebyl žalobkyni vydán příslib udělení státního občanství České

republiky, na jehož základě by si mohla obstarat doklad o pozbytí dosavadního státního občanství a splnit tak podmínku stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. Ministr vnitra dále uvedl, že při posuzování žádosti o udělení státního občanství se vychází především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že nabývání a pozbývání státního občanství stanoví zákon. Tímto zákonem je jednak zákon o státním občanství, jednak správní řád. Vychází se tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Při hodnocení integrace žadatele správní úřad přihlíží především k jeho rodinným, pracovním a společenským vazbám. Při posuzování žádosti o prominutí splnění některé z podmínek, stanovených pro udělení státního občanství, se vychází z předpokladu, že jde o výjimku, pro kterou musí být dány závažné důvody. Nepostačí, že jde o skutečnost uvedenou v § 11 zákona o státním občanství. V souvislosti s podaným rozkladem byly ministrem vnitra znovu posouzeny všechny důkazy a skutečnosti, důležité pro rozhodnutí. Ve vztahu ke konstatování žalobkyně, že správní orgán nevyužil možnost v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, ministr vnitra uvedl, že zákon nikde neukládá Ministerstvu vnitra, že musí uvedenou podmínku prominout, naopak je zde uvedeno, že Ministerstvo vnitra může tuto podmínku prominout. Správní orgán velmi pečlivě posuzoval možnost prominutí uvedené podmínky, zejména ve vztahu k rodině žalobkyně a její celkové integraci ve společnosti. Konečným a jediným důvodem pro zamítavé rozhodnutí byla otázka velmi krátkého povoleného pobytu na území České republiky v době podání žádosti (necelých 15 měsíců), a to i s přihlédnutím ke krátké délce jejího manželství se státním občanem České republiky, neboť ostatní podmínky pro udělení státního občanství žalobkyně splňovala. Protože ke změně rozhodujících skutečností v mezidobí od vydání zamítavého rozhodnutí do podání rozkladu proti němu nedošlo, bylo na návrh rozkladové komise rozhodnuto rozklad zamítnout a napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrdit.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že zákon o státním občanství dává možnost a nikoli ukládá povinnost prominout podmínku uvedenou v § 7 odst. 1 písm. a) – tedy pětiletý trvalý pobyt na území ČR, je-li splněna podmínka § 11 odst. 1 písm. e) – manžel je občanem ČR, avšak ministr vnitra (potažmo rozkladová komise) dle žalobkyně zcela opomněla prokázanou skutečnost, že žalobkyně trvale žije nejen na území České republiky, ale i ve společné domácnosti se svým nynějším manželem J. O. již od roku 1999. K namítané krátké době trvání manželství žalobkyně uvedla, že J. O., její nynější manžel, nemohl uzavřít nové manželství dříve, než zaniklo manželství předchozí, které s předchozí manželkou O. neplnilo již delší dobu svoje funkce, bylo rozvrácené a byl podán návrh na rozvod u příslušného soudu – Okresního soudu v Chomutově, kde na nařízení prvního jednání ve věci rozvodu čekal J. O. několik let a manželství bylo rozvedeno téměř po pěti letech od podání návrhu. Krátce po právní moci rozvodu manželství uzavřel J. O. manželství s žalobkyní. Žalobkyně v žalobě dále namítala, že ministr vnitra při posuzování možnosti prominutí uvedené podmínky, zejména ve vztahu k rodině žalobkyně a její celkové integraci ve společnosti, dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným závěrům, neboť je zřejmé, že míra integrace žalobkyně ve společnosti je velmi vysoká, žalobkyně se již dávno cítí být občanem České republiky, žije zde již téměř 10 let, z toho 8 let v pevném svazku, který vyústil v manželství, z něhož se narodil syn J.. Žalobkyně rovněž uvedla, že má pevné rodinné zázemí, před nástupem na mateřskou dovolenou měla svou práci, má ve svém okolí řadu přátel a má zájem na tom, aby její rodina měla jednotnou státní příslušnost.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě trval na tom, že Ministerstvo vnitra i ministr vnitra ve svých rozhodnutích nepřekročili meze správního uvážení, nerozhodovali na základě libovůle

ani neporušili procesní předpisy a nejsou tak dány důvody pro zrušení rozhodnutí ministra vnitra napadeného správní žalobou. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu pak vyplývá, že žalobkyně do České republiky přicestovala poprvé v roce 1998 jako turistka, poté odcestovala zpět na Ukrajinu. Od 1.12.1998 byl žalobkyni povolen v České republice dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Žalobkyně až do ledna 2005 podnikala na základě živnostenského listu s předmětem podnikání „úklidové práce“. Poté byla na mateřské dovolené a pečovala o domácnost. Na území České republiky nikdy nebyla evidována jako uchazečka o zaměstnání na úřadu práce a kromě vypláceného rodičovského příspěvku na mladšího syna, jiné dávky sociální podpory rodina nepobírá.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. státní občanství České republiky lze na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky:

- a) má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje,
- b) prokáže, že nabytím státního občanství České republiky pozbyde dosavadní státní občanství, nebo prokáže, že pozbyla dosavadní státní občanství, nejde-li o bezdomovce nebo osobu s přiznaným postavením uprchlíka na území České republiky,
- c) nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin,
- d) prokáže znalost českého jazyka a
- e) plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, 3g) povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

Městský soud v Praze především konstatuje, že není dán právní nárok na udělení státního občanství. Koncepce právní úpravy státního občanství vychází z principu suverenity státní moci a je výsostným právem státu určovat podmínky, za kterých se nabývá a pozbývá státní občanství. Ani v případě splnění všech zákonných podmínek pro udělení státního občanství (§ 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb.) nemusí být žádosti o udělení státního občanství České republiky vyhověno. Stát prostřednictvím svých orgánů rozhoduje na základě zcela volné správní úvahy, zda cizinci státní občanství udělí či nikoliv. I v případě volného správního uvážení však správní orgán musí respektovat stanovené procesní postupy a základní právní principy správního rozhodování a jeho rozhodnutí musí být přezkoumatelné, aby byla vyloučena libovůle při rozhodovací činnosti správního orgánu. Správní rozhodnutí, které bylo učiněno na základě volného správního uvážení, soud přezkoumává pouze z hlediska, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jde-li, jako je tomu v daném případě, o zcela volné uvážení správního orgánu jako představitele suverénního státu, je třeba za meze správního uvážení považovat smysl a účel zákona o státním občanství a posoudit, zda správní uvážení je v konkrétním případě logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění.

V daném případě z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že oba správní orgány shledaly, že žalobkyně nesplňuje podmínku pro udělení státního občanství stanovenou v ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. a to podmínku povoleného pětiletého trvalého pobytu ke dni podání žádosti o udělení občanství. Ministerstvo vnitra by mohlo splnění této podmínky žalobkyni prominout dle ust. § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Nicméně Ministerstvo vnitra po posouzení všech důkazů provedených ve správním řízení o žádosti žalobkyně a po zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí dospělo k závěru, že žalobkyni nepromine splnění podmínky uvedené v ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. a žádosti žalobkyně o udělení státního občanství České republiky nevyhoví a to z důvodu jejího příliš krátkého trvalého pobytu v České republice, neboť žalobkyně má ke dni podání žádosti o udělení státního občanství České republiky přiznán trvalý pobyt na území České republiky pouze po dobu necelých 15 měsíců, tedy ani třetinu požadované nejméně pětileté doby trvalého pobytu na území České republiky.

Městský soud v Praze v předmětné věci především zkoumal, zda správní orgán správně uvážil o zákonných podmínkách pro udělení státního občanství uvedených v ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) až e) zákona č. 40/1993 Sb., tedy zda si opatřil potřebná skutková ujištění a zda je logicky vyhodnotil. Ze správního spisu i z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že byly shromážděny všechny podklady potřebné pro posouzení předmětné věci a že oba správní orgány tyto podklady řádně vyhodnotily. Jejich správní uvážení nebylo neomezené, ale bylo podloženo listinnými důkazy založenými ve správním spise. Městský soud v Praze má tedy zato, že správní uvážení je v konkrétním případě logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění.

Vzhledem k uvedenému Městský soud v Praze konstatuje, že oba správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a ostatními právními předpisy a vyšly ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Soud na základě provedeného řízení dospěl k závěru, že žalobní námitky, uplatněné žalobkyní v podané žalobě, nejsou důvodné, a proto postupoval podle ustanovení § 78 odstavce 7 s.ř.s. a nedůvodnou žalobu zamítl.

V projednávané věci rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci nevyjádřili přes poučení svůj nesouhlas s takovým postupem soudu (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalovanému správnímu orgánu náklady řízení před soudem nevznikly. Z uvedených důvodů soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 30. července 2010

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Karlovska Lucie